

voldoende: Greet, en Jacques; mijn God, ze kon dit niet dragen. Hij had haar lief gehad, haar, en ze hield van hem, had ze dan nu geen recht het van hemzelf te hooren? Als ze hem zag, ze zou hem smeeken, eerlijk te zijn. Eenmaal nog zou ze haar gezicht zoo dicht bij het zijne brengen, dat. . . . Neen, neen, niet smeeken, en niet trachten hem nog te bekoren. Met heesche stem, wankelend en te hoog, zei ze: Jullie doet maar, hoor, buiten mij om, waarom zou ik iets hoeven weten?

Greet stond daar rechtop in de kamer; ze wasforsch en bloeiend-mooi.

— Natuurlijk, bedenk, dat jij de verloving hebt afgemaakt.

— Zeker, en hij, hij heeft. . . . Haar stem brak, de tranen vielen haastig langs haar wangen. Greet haalde haar schouders op, maar haar neusvleugels trilden toch even. Ze deed een stap naar het zusje toe, voelde haar armen dan onwillig tot een gebaar. — Dat komt, zei ze zachter en bijna troostend, jij hebt het hem niet gemakkelijk gemaakt, door — onbewust natuurlijk — je droefheid zoozeer te toonen. Jacques is geen bruant, — en hij had medelijden met je.

— Houd je mond! Het klonk plotseling schreeuwend en ruw, — houd je mond! Haar gezicht was bleek vertrokken, haar oogen schitterden.

Zwak zei de moeder: Maar kinderen!

Die enkele arme woorden deden Ina's woede nog toenemen. Ze sloeg met haar vuist op tafel. — Jullie gemeene wijven, jullie verkoopt en verraadt iemand achter zijn rug. Ik. . . . ik moet me maar troosten, hè, en me alles, alles laten welgevallen, — ik moet met een ander uit.

Greet pakte haar bij haar armen. — Wees bedaard, zei ze koel. — Ina rukte zich los. Maar ze ging tegen den muur aanstaan, leunde haar hoofd daartegen, snikkend. Dit duurde maar heel kort, ze beheerschte zich plotseling, liep bijna zonder geluid weg.

De moeder en Greet keken elkaar spiedend aan.

Weer een nacht van zwaren, donkeren slaap, die een kloof liet tusschen de dagen. Ina werd wakker, om haar bed stond het zonlicht, groot en wit. De muren van haar kamertje leken te blinken. Ze hoorde musschenge-sjilp, snerpend en in te jachtig rhythme, als was er iets dat ze opjoeg, — en meteen schrok ze zelf omhoog, greep haar horloge. Kort geleden had ze iemand door het huis hooren gaan, misschien had dat haar wel gewekt — Frans, die weg ging. Maar hij zei: Ik ga bij het kriecken van den dag, wellicht had ze dus nog uren geslapen daarna. En dan was hij nu niet meer te bereiken. Even lag ze stil, volkomen machteloos. Ze zag hem in zijn boot, hij heesch het zeil, voer weg met den wind. En ze had mee willen gaan, zich ook geven aan het onbekende, en het onbekende zou haar verbergen. En plotseling zag ze hem nog bezig op de werf, er was eenig oponthoud. . . . ze wist niet wat. Maar ze stond uit haar bed op,